

Upoznati Njega i upoznati sebe (I): Osvojiti Kristovo srce

„Možda bismo molitvu mogli ovako definirati: riječ koja 'osvaja Kristovo srce' i omogućava nam da odsada živimo bliže Njemu.“

11.03.2020.

Izvan jeruzalemskih zidina, nedugo nakon podneva, na Kalvariji su razapeta trojica muškaraca. Bio je to prvi Veliki petak u povijesti. Dvojica

su bili razbojnici; treći je, upravo suprotno, bio jedini istinski nevini čovjek, jer On je Sin Božji. Jedan od dvojice razbojnika, usprkos intenzivnoj patnji i fizičkoj iscrpljenosti, uspio je kratko razgovarati s Isusom. Njegove riječi iskrene poniznosti – *sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo (Lk 23:42)*—dotaknule su srce Bogočovjeka koji ga je uvjerio da će za svega par sati biti u raju. Sveti se Josemaria često vraćao na riječi „dobroga razbojnika“, koji je „jednom jedinom riječju osvojio Kristovo srce i sebi otvorio vrata Neba“.[1] Možda bismo ovako mogli definirati molitvu: riječ koja „osvaja Kristovo srce“ i omogućava nam da odsada živimo bliže Njemu.

Dva razgovora na križu

Mi također želimo da naša molitva, baš poput tog dobrog razbojnika čije je ime prema predaji bilo Dismas,

doneše obilan rod. I trudimo se uspostaviti vlastiti dijalog s Bogom kako bismo preobrazili svoje živote. Osvojiti nečije srce znači pridobiti tu osobu, zadobiti njezinu ljubav, oduševiti ju. Trebamo ga „osvojiti“ zato što ne zaslužujemo primiti tako veliku naklonost; „jurišati“ jer iako to jako želimo, nemamo pravo na posjed nečijeg srca. Molitva se temelji na nečem tako jednostavnom – iako uopće ne lakom – kao što je naučiti prihvatiti Božji dar u svome srcu, dopustiti da nam Isus pravi društvo, jer on nikada ne nameće svoje darove, svoju milost ili svoju ljubav.

Uz Dismasa je na Kalvariji patio i njegov partner razbojnik, ali njegov se dijalog s Isusom znatno razlikovao od onog dobrog razbojnika. On se Isusu obratio riječima zajedljivog prizvuka: „*Nisi li ti Krist? Spasi sebe i nas!*“ (Lk 23:39). Obojica su razgovarali s Isusom, ali jedino je

Dismas bio spreman prihvatiti dar kojeg mu je Učitelj priprazio. Bila je to njegova zadnja i najveća „pljačka“, tražeći da ga se Krist barem sjeti. Njegov je prijatelj, nasuprot, odbio ponizno otvoriti svoje srce Onome koji ga je želio osloboditi njegove prošlosti i ponuditi mu neprocjenjivo blago. On je zahtijevao svoje „pravo“ da bude spašen i svojom je pasivnosti pristupio Isusu. Možda je tako inače provodio sve svoje pljačke: pretvarajući se da uzima ono što mu i onako pripada. Dismas, međutim, vrlo dobro shvaća da na ništa nema pravo. A ipak širom otvara škrinju Božje ljubavi. Upoznaje Boga onakvim kakav on uistinu jest: Otac koji se potpuno daje za svoju djecu.

U svjetlu ova dva dijaloga iz Evanđelja, shvaćamo da Gospodin računa na našu slobodu kako bi nas učinio sretnima. Te također da nije uvijek lako pustiti se biti voljeni. Molitva može biti prekrasno sredstvo

za otkrivanje Isusovih osjećaja i misli, te za naučiti što to on od nas želi. Božanski život u kojem sudjelujemo dar je. Prema tome na molitvu možemo gledati kao na kanal kojim primamo bujicu ljubavi koju nam Bog želi dati, neočekivani poziv za sudjelovanje u njegovom životu na jedan novi način.

Otvoriti vrata Neba

Sveti nas je Josemaria podsjećao da Bog „želi riskirati s našom slobodom“.[2] Dobar način da mu na tome zahvalimo jest da se i mi otvorimo njegovoj slobodi. Ali ako mi tako učinimo, realno ne riskiramo ništa, već jedino dolazak Jedinorođenca, jer je jamstvo njegova obećanja uklesano u kamen njegovom gorućom ljubavi prema nama. I shvaćamo koliko je apsurdno opirati se Božjoj volji iako je činjenica da često griješimo po tom pitanju. Sveti nam Pavao kaže: *Jer*

sada gledam kroz zrcalo, u zagonetki, a tada licem u lice; sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat(1 Kor 13:12). Najbolji način da upoznamo sebe jest da se gledamo s Kristova stajališta, da na svoj život gledamo njegovim očima.

Dismas je shvatio svoj život na ovaj način i ne boji se suočiti s golemom razdaljinom između Isusove dobrote i svojih osobnih grešaka. On prepoznaje Kralja svijeta u poniznom i izobličenom Kristovom licu; ljubav u Isusovim očima vraća mu ljudsko dostojanstvo i, na iznenađujući način, podsjeća ga da je beskrajno voljen. Istina je da „sretan svršetak“ dobrog razbojnika djeluje lako. Ali nikada nećemo znati svu dramu obraćanja njegova srca tijekom tih posljednjih trenutaka, kao ni sve što je tome prethodilo, a što je sigurno omogućilo da se sve ovo dogodi.

Otvoriti se tolikoj neizmjernoj ljubavi vrlo je slično s otkrićem da je molitva dar, privilegirani kanal za primanje ljubavi Srca koje ne zna za polovične mjere i kalkulacije. Primamo dar novog i potpunijeg života, života koji je puno sretniji i ispunjen smislom.

Kao što je papa Franjo napisao:

„Kada molimo, dopuštamo Mu da djeluje [*le abrimos la jugada a Él*], dajemo mu prostora kako bi ušao i pobijedio.“[3] Bog je taj koji će nas preobraziti, on sam će biti uz nas. On će sve učiniti. Jedino što od nas treba jest da ga pustimo da djeluje. A tu ulogu preuzima naša sloboda, sloboda koju nam je na križu Krist osvojio.

Molitva nam pomaže shvatiti da „kada Bog od nas nešto traži, zapravo nam nudi dar. Nismo mi ti koji njemu činimo uslugu, Bog je taj koji nam prosvjetljava život, ispunjavajući ga smislom.“[4] To je način na koji „osvajamo“ Kristovo

srce: otvarajući vrata svojega srca i dopuštajući mu da djeluje, dopuštajući mu da voli i da nas mijenja, sa željom da mu odgovorimo, iako dobro i ne znamo kako to učiniti. *Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin*(Ps 34:9). Ovo je put kojim se postaje duša molitve. Kao što je napisala sveta Terezija Avilska: „ako nismo svjesni što primamo, nećemo se probuditi i Ljubiti.“[5] Kada smo zadnji put rekli Bogu koliko je dobar? Koliko često zastanemo da bismo razmotrili i „okusili“ ovu stvarnost.

Čuđenje je esencijalni dio života molitve: čuditi se čudima koja nadilaze sve naše nade i snove. I često ćemo osjećati potrebu ustvrditi: „Koliko si velik, koliko prekrasan i koliko dobar! A ja, koliko sam lud, dok te pokušavam shvatiti. Koliko bi malen bio Ti kada bi mogao stati u moju glavu! Ali staneš u moje srce.“[6] Slaveći Boga shvaćamo

istinu našeg odnosa s Kristom; težina naših osobnih briga postaje manja, a pojavljuju se neočekivani horizonti. To su posljedice „preuzimanja rizika“ i stavljanja sebe u ruke Božje slobode.

Osnovni načini molitve

Kada je sveti Josemaria bio u Meksiku, ispričao je priču o svojem sinu, filozofu, koji je neočekivano trebao preuzeti obiteljski posao: „Kada mi je počeo govoriti o tome kako vodi posao, pogledao sam ga i nasmijao se. Rekao sam mu: posao? Novac kojeg zaradiš stat će u dlan moje ruke, uz štednju.“ Godine su prošle i jednoga su se dana opet sreli. Sveti Josemaria je rekao: „Evo moje ruke. Nisam li ti rekao da sve što zaradiš možeš staviti u nju? Ustao je i dok su svi gledali, poljubio dlan moje ruke. Rekao je: evo. Zagrljio sam ga i rekao: platio si mi i više nego

dovoljno. Bježi, lopove jedan, Bog te blagoslovio!“[7]

U molitvi možemo poljubiti Božji dlan i dati mu jedino blago koje imamo: našu ljubav. Nekim ljudima, ovakva gesta usmjerena našem Gospodinu, bit će dovoljna da zapali molitvu naklonosti i odluka. Njima slika govori više od tisuću riječi. Voljet će osjetiti sve što se odnosi na Boga. U svom susretu s Gospodinom žele osjetiti povjetarac s obale Galilejskog mora. Njihova osjetila reagiraju i blizina Isusu ispunjava im srca mirom i radosti. To je radost koju treba dijeliti s drugima te oni skupa s Kristom šire svoje ruke i grle čitav svijet i nastoje pomoći u njegovom spašavanju.

Ima onoliko načina molitve koliko ima ljudi. Neki ljudi, primjerice, jednostavno trebaju čuti utješne riječi. Isus je uvijek spreman ponuditi riječi ohrabrenja i pohvale

onima kojima su potrebne: *Evo istinitog Izraelca u kojem nema prijevare!* (Iv 1:47). Reći će ih i nama ako mu otvorimo svoje srce. Nitko nikada nije govorio riječi ljubavi onako kako je to On činio, s toliko naklonosti i istine. Kada ih čujemo, ljubav koju smo primili odražava se u našem pogledu. Isto tako, naučimo gledati Božjim očima. Shvatimo što bi svaki naš prijatelj mogao učiniti samo kada bi se prepustio Božjoj milosti.

Postoje ljudi čija je najveća sreća služiti drugima, poput Marte, prijateljice našeg Gospodina iz Betanije. Isus, kada bi posjetio Martu u njezinu domu, ne bi joj govorio da sjedne, nego bi ju radije pozvao da otkrije ono jedino što je zaista neophodno (usp. *Lk 10:42*) usred njezinih svakodnevnih aktivnosti. Ljude poput Marte u molitvi vjerojatno tješi pomisao na to da Bog po njima djeluje i brojne duše

privodi sebi. Oni vole svoju molitvu ispuniti licima i imenima točno određenih ljudi, znajući da su suotkupitelji usred svojih aktivnosti. Zapravo, Marija je mogla izabrati „bolji dio“ baš zbog Martinog truda da služi. Jedina Martina briga bila je znati da su oni oko nje sretni.

S druge strane, drugi ljudi svoje srce lakše potaknu malenim stvarima, darovima, čak iako su male vrijednosti. Njihovo srce uvijek misli na druge i brzo je prihvatiti sve vezano za osobe koje vole. Takvim ljudima pomaže razmišljati o svim darovima kojima ih je Bog obasuo. „Molitva, budući da raste na plodnom tlu darova Boga koji je prisutan i djeluje u našim životima, uvijek mora biti vezana uz uspomene.“[8] Takvi ljudi obično žele „iznenaditi“ Boga tisućama malenih detalja. Taj „efekt iznenađenja“ njima je jako važan i nije im teško pogoditi što će Bogu biti

drago. Iako se radi o otajstvu, čak i najmanja gesta ispunjava njegovo Srce zahvalnošću i daje poseban sjaj njegovim očima. Svaka duša koju nastojimo privući njegovoj Ljubavi – poput Dismasa u njegovim posljednjim trenucima – nanovo osvaja Kristovo srce.

Bez pokušavanja da do iznemoglosti izlistamo sve mogućnosti, postoje također i osobe kojima je potrebno provesti vrijeme s osobom koju vole. One primjerice mogu osjetiti potrebu da utješe Isusa. Sve vrijeme koje provedu s onim koga vole čini im se prekratko. Kako bi uhvatile božansku naklonost Isusova Srca možda bi im od pomoći moglo biti razmatranje Nikodema, onoga koga je Isus primio tijekom večeri u intimnosti povjerljivog doma. Kao rezultat ovog vremena kojeg su zajedno proveli, Nikodem će pronaći snagu zauzeti se za Njega u teškim okolnostima i

ostati blizu Krista kada svi ostali pobjegnu.

Ponekad možda pomislimo da upoznati sebe znači prepoznati svoje pogreške; to je istina, ali je isto tako samo dio istine. Dubinski upoznati svoje srce i svoja najintimnija nastojanja od neizmjeren je važnosti da budemo sposobni slušati Boga, dozvoliti mu da nas ispuni svojom ljubavi.

Isusov je razgovor s dobrim razbojnikom bio kratak i snažan. Dismas je otkrio „pukotinu“ u Kristovom golemom i ljubavi ispunjenom Srcu: lak način da ga se „osvoji“ i uđe unutra. Skromna molba ovog razbojnika osvjetljava nam Božju volju, koja se toliko često čini nejasna i bolna. Njegova je jedina želja da mi budemo sretni, jako sretni, najsretniji ljudi na svijetu. Dobri je razbojnik ušao na

ovu pukotinu i osvoji najveće blago. Naša je Gospa svjedočila kako je Dismas branio njezina Sina. Možda je, svojim pogledom, Marija zamolila Isusa da ga spasi. A Krist, ne mogavši svojoj Majci ništa odbiti, reče: *danās ćeš biti sa mnom u rajū (Lk 23:43).*

Diego Zalbidea

[1] Sveti Josemaria, *Križni put*, dvanaesta postaja, točka 4.

[2] Sveti Josemaria, *Susret s Kristom*, br. 113.

[3] Papa Franjo, *Christus vivit*, br. 155.

[4] Fernando Ocáriz, “Light To See, Strength To Want To,” članak objavljen u *Aleteia*, 20.rujna, 2018.

[5] Sveta Terezija Avilska, *Život*, 10, 3.

[6] Sveti Josemaria, *Bilješke*, 9. lipnja 1974.; *Kateheze* 1974./1, str. 386.

[7] Sveti Josemaria, *Bilješke s druženja*, 27. studenog 1972.; u *Dos meses de catequesis* 1972., vol. II, str. 616.

[8] Papa Franjo, *Gaudete et exsultate*, br. 153.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/upoznati-
njega-i-upoznati-sebe-i-osvojiti-kristovo-
srce/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/upoznati-njega-i-upoznati-sebe-i-osvojiti-kristovo-srce/) (10.08.2025.)